

[Krag.]

svinger han sig i Løbet af et Øjeblik op i den Ætersfære, som den tyske Professor, der beskæftiger sig med den Sag, gentagne Gange ved Rakettens Hjælp forgæves har søgt at svinge sig op i. Det ærede Medlem behøvede ikke forleden et saadant Apparat, han kan selv. Og deroppe fra skuer hans Øjne, hvad ingen stakkels jordbunden kan se. Deroppe fra ses Venstre som det Asen, der, belæst med hele Tidens Syndeskyld, skal jages ud i Ørkenen. Priseniveauets vældige Stigning, den lave Krone, Statsgældens Stigning, hvad er det alt sammen? Det er Venstres Skyld. Saadan ser det nemlig ud deroppe fra. Naar man staaer deroppe, ser man, at det var Venstre, der løsrev Kronen fra Guldets, at det var Venstre, der dikterede Prisstigningen, at det var Venstre, der laante fra 1920—24 og fra 1926—29, uden at der var nogen som helst Begrundelse i de økonomiske Forhold, der under det radikal-socialistiske Styre var skabt i dette Land, og som vi maatte overtage. Ja, saadan ser den Virkelighed ud, som vi alle mener at kende nogenlunde nøje, bl. a. ogsaa gennem vor Virksomhed her i den høje Rigsdag gennem hele den Periode. Saaledes ser dette ud, naar det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen hæver sig tilstrækkelig højt op over denne Jord.

Er der nu nogen, der ikke vil tro ham, som ikke i Tillid til Røsten fra hans op-højede Stade vil modtage de Velgerninger, som Radikal-Socialismen med rund Haand vil uddele, ja, saa har han og hans Klogskab og Styrke — saadan sagde han virkelig i al Beskedenhed — til at overvinde den stupide Uforstand, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og mange andre i dette høje Ting er Legemliggørelsen af. Jeg maa efter denne Tale sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen med samt hans Lyssyn, at han kan gaa hjem og lægge sig. Føreren for det store radikale Venstre, Støttrupperne i Regeringskoalitionen, for det Parti, hvis stærkt stigende Vælgertilslutning er Udtryk for den herlige Sangbund i Vælgerbefolkningen, som Radikalismen er, Føreren for alt dette har talt og set alt dette, han her har skildret — saa har vi andre i vor stupide Uforstand kun at bøje os og bukke. Men jeg haaber dog, at det ikke er os helt forbudt at smile.

Men nu den højttærede Statsminister. Han har i det sidste Halvaar frembudt, synes det mig, et besynderlig omtumlet Skue. Hvem husker ikke Statsministerens truende Færd ud over Landet, henimod

Slutningen af forrige Rigsdagssamling? Nu ved jeg nok, at i den sultne vaagner let onde Instinkter, og Statsministeren var sulten. Han forsikrede det modsatte, men han var det, og han befandt sig meget ilde ved den Tilstand. Samtidig forsikrede han jo, at han havde særdeles god Tid til at vente. Han havde god Tid til at vente, og dog var kun eet i hans Tanke paa Moderne, i Slutningen af Rigsdagssamlingen, og det var dette: I 1932 kommer Maden paa Bordet! Statsministeren lovede som en moderne Muhammed, at naar Landstingets Udsletelse er fuldbyrdet ved de rettroende Stormløb, skal de troende opnaa en himmelsk Lyksalighed allerede her paa Jorden, hvor Bordene skal bugne af de mange kostelige socialistiske Retter, som han ikke kan faa Lov til at dække det med nu. Men se, det var den Gang. Umiddelbart efter Samlingens Slutning skiftede Tonen fra Dur til Mol. Saa havde Landstinget virkelig været rigtig rart og forhandlingsvilligt, Oppositionen var gaaet i sig selv, ganske særlig den konservative, og den socialistiske Landsfader tog kærligt Partiet under Hagen, saa det mildt i Øjnene og udtalte sin relative Tilfredshed. Tænk, 73 Lovel — og saa opremsedes jo en passende Buket.

Men det er nu alligevel ikke i Lovtidende, man skal læse Resultaterne. Nej, Regeringens Skæbne i forrige Rigsdagssamling skal man læse i den lange Række af Beretninger, som kom fra de forskellige Udvalgsformænd, efter at Samlingen var sluttet. Der var jo nemlig uhyre meget, der gik til Bunds, og det var netop det, der var ladet med alle de kostelige Retter. Nu skal det i Henhold til Aabningstalen hæves op paa ny og føres frem for fulde Sejl. Nu er saa blot Spørgsmaalet, om Regeringens Navigationskunst kan bringe ret mange af disse Plimsollere i Havn. Forudsætningen maa jo være den, at Bæreevnen er blevet væsentligt forøget. Det gælder ogsaa Socialministerens stolte Fregat, som han jo selv venter skal bringe hans Navn ud til Berømmelsens Land for al Fremtid. Starten er kundgjort med al Højtidelighed — blot nu Farten kommer til at svare til de højstemte Forventninger! Jeg maa sige, jeg har min Frygt i saa Henseende, thi der forlyder jo intet om, at der er foretaget saadanne Ændringer i Konstruktionen fra i Fjor, at Bærekraften er forøget, selv om Konstruktionen er kompletteret. Jeg tænker bl. a. paa Arbejdsløshedsloven og paa den saakaldte Folkeforsikring. Om dem begge har Venstre jo udtalt sig udførligt. Al Socialministerens